ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 21ης Απριλίου 1994 *

Στην υπόθεση C-22/93 P,

Anna Maria Campogrande, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Alain H. Pilette, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Marc Loesch, 8, rue Zithe,

αναιρεσείουσα

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα), της 19ης Νοεμβρίου 1992, T-80/91, Campogrande κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2459), με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων , εκπροσωπούμενη από τον Joseph Griesmar, νομικό σύμβουλο, και την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward (εισηγητή), R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias και M. Zuleeg, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση τον εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Ιανουαρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, η Anna-Maria Campogrande άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 19ης Νοεμβρίου 1992, Τ-80/91, Campogrande κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2459), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή που είχε ασκήσει κατά της Επιτροπής προς ακύρωση της ποινής της επιπλήξεως που της επιβλήθηκε στις 13 Φεβρουαρίου 1991.

2 Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι τα περιστατικά επί των οποίων βασίζεται η υπόθεση είναι τα εξής.

3 Κατόπιν της ερήμην ήττας της στα πολιτικά δικαστήρια, τον Ιούνιο του 1989 η Campogrande διαπίστωσε ότι το ονοματεπώνυμό της και εκείνο του συζύγου της αναγράφονταν σε μητρώο του Δήμου Ixelles με διεύθυνση που δεν τους ανήκε πλέον από το 1981. Η αναγραφή αυτή οφειλόταν στο γεγονός ότι η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή της Συμφωνίας που υπογράφηκε στις 3 Απριλίου 1987 μεταξύ των εγκατεστημένων στο Βέλγιο οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της Βελγικής Κυβερνήσεως περί των πληροφοριών που αφορούν τους υπαλλήλους των ανωτέρω οργάνων (στο εξής: Συμφωνία), είχε γνωστοποιήσει τη διεύθυνσή της στις βελγικές αρχές, οι οποίες είχαν ενημερώσει τον ανωτέρω Δήμο (σκέψη 6).

4 Το άρθρο 1 της Συμφωνίας προβλέπει ότι «τα Όργανα θα ανακοινώνουν στο Υπουργείο Εξωτερικών Υποθέσεων, Εξωτερικού Εμπορίου και Συνεργασίας στην Ανάπτυξη, δύο φορές ετησίως, τις πληροφορίες που καθορίζονται πιο κάτω όσον αφορά τους υπαλλήλους τους και το λοιπό προσωπικό» ήτοι, κυρίως, το ονοματεπώνυμο και τον τόπο κατοικίας τους. Το άρθρο 4 της Συμφωνίας προβλέπει εν συνεχεία ότι «το Υπουργείο Εξωτερικών Υποθέσεων, Εξωτερικού Εμπορίου και Συνεργασίας στην Ανάπτυξη θα ενημερώνει τους οικείους δήμους για την εγκατάσταση στο έδαφός τους των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Οργάνων (...)».

5 Η Συμφωνία και οι εξ αυτής απορρέουσες υποχρεώσεις αποτέλεσαν αντικείμενο δημοσιεύσεως, η οποία διανεμήθηκε στο προσωπικό της Επιτροπής, στις Informations administratives αρ. 1/87 της 9ης Απριλίου 1987,4/88 της 10ης Φεβρουαρίου 1988 και 22 bis της 13ης Ιουλίου 1988. Στις 9 Δεκεμβρίου 1987, η διοίκηση της Επιτροπής ζήτησε από τους υπαλλήλους του οργάνου που ήταν εγκατεστημένοι στο Βέλγιο να συμπληρώσουν ερωτηματολόγιο που αφορούσε την ενημέρωση των ατομικών στοιχείων τους, προκειμένου αυτά να διαβιβαστούν στις βελγικές αρχές, όπως προβλέπει η Συμφωνία. Η Campogrande δεν συμπλήρωσε το ερωτηματολόγιο (σκέψη 5).

6 Στις 6 Σεπτεμβρίου 1989, η Campogrande υπέβαλε διοικητική ένσταση, με την οποία αμφισβήτησε το δικαίωμα της Επιτροπής να γνωστοποιεί παρόμοιες πληροφορίες στις βελγικές αρχές και ζήτησε από αυτήν να καταγγείλει τη Συμφωνία. Κατά την υποβολή της ενστάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, μετά

την εγκατάστασή της, στις 22 Ιανουαρίου 1979, στον Δήμο Ixelles, η Campogrande δεν είχε ποτέ αναφέρει προς τη Διοίκηση της Κοινότητας την αλλαγή της διευθύνσεώς της (σκέψη 7).

7 Με απόφαση της 11ης Απριλίου 1990, η Επιτροπή απέρριψε ρητά τη διοικητική ένσταση της Campogrande, με την αιτιολογία ότι η Συμφωνία είχε το νομικό της έρεισμα στο Πρωτόκολλο περί των προνομίων και ασυλιών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Πρωτόκολλο). Ειδικότερα, η Επιτροπή εξήγησε στην ενισταμένη ότι η Συμφωνία δεν έκανε τίποτε άλλο από το να εγκαθιδρύσει ένα σύστημα κοινοποιήσεως στις βελγικές αρχές των πληροφοριών που προβλέπει το άρθρο 16 του Πρωτοκόλλου, το οποίο ορίζει στο δεύτερο εδάφιό του ότι «τα ονόματα, οι ιδιότητες και οι διευθύνσεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού (...) γνωστοποιούνται περιοδικά στις κυβερνήσεις των κρατών μελών». Τέλος, η Επιτροπή υπενθύμισε στην ενδιαφερομένη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 55 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής ΚΥΚ), σύμφωνα με το οποίο «οι εν ενεργεία υπάλληλοι είναι διαρκώς στη διάθεση του οργάνου στο οποίο ανήκουν». Η Campogrande δεν άσκησε ένδικη προσφυγή κατά της ρητής απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς της (σκέψη 7).

8 Εν συνεχεία, ο Διευθυντής Προσωπικού ζήτησε πολλές φορές από την Campogrande να γνωστοποιήσει την ιδιωτική της διεύθυνση στη διοίκηση, επ' απειλή κινήσεως πειθαρχικής διαδικασίας. Προ της επανειλημμένης αρνήσεως παροχής της σχετικής πληροφορίας, κινήθηκε πειθαρχική διαδικασία κατά της Campogrande. Στις 13 Φεβρουαρίου 1991, η διαδικασία αυτή κατέληξε στην επιβολή ποινής επιπλήξεως, την οποία προβλέπει το άρθρο 86, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΥΚ (σκέψη 8).

9 Με επιστολή της 15ης Απριλίου 1991, η Campogrande υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της πειθαρχικής αυτής ποινής. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε σιωπηρώς από την Επιτροπή, και η σιωπηρή αυτή απόρριψη επιβεβαιώθηκε με ρητή απορριπτική απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1991, που κοινοποιήθηκε στην Campogrande στις 11 Νοεμβρίου (σκέψη 9).

10 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Νοεμβρίου 1991, η Campogrande άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε την ακύρωση της σιωπηρής απορρίψεως της διοικητικής της ενστάσεως της 15ης Απριλίου 1991 εκ μέρους της καθής.

11 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Campogrande προέβαλε έξι λόγους ακυρώσεως. Κατά την προφορική διαδικασία, παραιτήθηκε από την υποστήριξη των τριών εξ αυτών. Με τους τρεις εναπομείναντες λόγους, ισχυρίστηκε, πρώτον,ότι η η επίδικη απόφαση βασιζόταν επί πραγματικής πλάνης, δεύτερον, ότι η πειθαρχική ποινή που της είχε επιβληθεί εστερείτο νομικής θεμελιώσεως, καθότι το άρθρο 55 του ΚΥΚ δεν υποχρεώνει τους υπαλλήλους να γνωστοποιούν την ιδιωτική τους διεύθυνση και, τρίτον, ότι θα ήταν πρόθυμη να γνωστοποιήσει την ιδιωτική της διεύθυνση στην Επιτροπή εάν της εγγυάτο ότι η πληροφορία αυτή δεν θα μεταγραφόταν στα μητρώα του Βασιλείου του Βελγίου. Η μεταγραφή αυτή, συγκεκριμένα, θα συνιστούσε παράβαση του άρθρου 12, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου, το οποίο προβλέπει ότι οι υπάλληλοι και τα μέλη των οικογενειών τους δεν υπόκεινται στις περιοριστικές της μεταναστεύσεως διατάξεις και στις διατυπώσεις εγγραφής των αλλοδαπών.

12 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο καταρχάς απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως σύμφωνα με τον οποίο υφίσταται πραγματική πλάνη. Το μέρος αυτό της αποφάσεως του Πρωτοδικείου δεν αποτελεί αντικείμενο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως.

13 Το Πρωτοδικείο εν συνεχεία απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως σύμφωνα με τον οποίο η πειθαρχική ποινή εστερείτο νομικής θεμελιώσεως. Δέχθηκε συναφώς ότι το άρθρο 55, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ είναι ευθέως αντιτάξιμο έναντι των υπαλλήλων, στους οποίους δημιουργεί αρκούντως σαφή υποχρέωση. Έκρινε επιπλέον ότι η πραγματική εφαρμογή της διατάξεως αυτής προϋποθέτει ότι η διοικητική αρχή διαθέτει πληροφορίες που της επιτρέπουν, ανά πάσα στιγμή, να έρθει σε επαφή με τους υπαλλήλους της στην ιδιωτική τους διεύθυνση και ότι, συνεπώς, η Campogrande, αρνούμενη να γνωστοποιήσει τη διεύθυνσή της, παρέβη τις υποχρεώσεις που της επιβάλλει ο ΚΥΚ.

14 Το Πρωτοδικείο τέλος απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως σύμφωνα με τον οποίο η Συμφωνία δεν συμβιβάζεται με το Πρωτόκολλο. Σχετικά με το λόγο αυτό, το Πρωτοδικείο έκρινε, πρώτον, ότι δεν υφίστατο καμία αντίθεση μεταξύ των δύο ως προς τις πληροφορίες που οφείλει να κοινοποιεί η Επιτροπή στα κράτη μέλη, εφόσον οι διατάξεις του άρθρου 1 της Συμφωνίας καθώς και εκείνες του άρθρου 16, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου, προβλέπουν την κοινοποίηση της ιδιωτικής διευθύνσεως των κοινοτικών υπαλλήλων στις βελγικές αρχές εκ μέρους της Επιτροπής. Δεύτερον, το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι το Πρωτόκολλο δεν στερεί από τα κράτη μέλη τη δυνατότητα να είναι ανά πάσα στιγμή εν γνώσει των πληθυσμιακών μετακινήσεων που συμβαίνουν στην επικράτειά

τους και ότι, προς τούτο, σε αυτά εναπόκειται να καθορίσουν ποιες αρχές είναι οι αρμόδιες για ένα τέτοιο δημοσίας τάξεως έργο. Τρίτον, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι καθήκον του ήταν αποκλειστικά και μόνο να εξακριβώσει εάν η πειθαρχική ποινή είχε επαρκή νομική βάση στον ΚΥΚ και εάν η Επιτροπή, αξιώνοντας τη γνωστοποίηση της ιδιωτικής διευθύνσεως της προσφεύγουσας, ενήργησε σύμφωνα τόσο προς τη Συμφωνία όσο και προς το Πρωτόκολλο. Αντιθέτως, δεν ήταν καθήκον του να αποφανθεί ως προς την ορθότητα της ερμηνείας των όρων της Συμφωνίας εκ μέρους των βελγικών αρχών. Επομένως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας σύμφωνα με το οποίο η ερμηνεία αυτή παρέβαινε τους όρους της Συμφωνίας δεν ευδοκίμησε.

15 Το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι, υπ' αυτές τις συνθήκες, η προσφυγή της Campogrande έπρεπε να απορριφθεί.

16 Με την αίτηση αναιρέσεώς της, η Campogrande ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου με το αιτιολογικό ότι εκδόθηκε κατά παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, να αποφανθεί επί της αρχικής προσφυγής, να την κρίνει βάσιμη και να δεχθεί τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν στον πρώτο βαθμό.

17 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεώς της, η Campogrande επικαλείται δύο λόγους αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, σύμφωνα με τον οποίο η πειθαρχική ποινή στερείται νομικής θεμελιώσεως

18 Με τον πρώτο της λόγο αναιρέσεως, η Campogrande ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, διεύρυνε ανεπίτρεπτα τις προϋποθέσεις που θέτει ο ΚΥΚ για την επιβολή πειθαρχικής ποινής, κρίνοντας ότι η ανακοίνωση της 9ης Απριλίου 1987 που απευθυνόταν στους υπαλλήλους και τους ζητούσε κυρίως να γνωστοποιήσουν τη διεύθυνσή τους στην Επιτροπή βρίσκει επαρκή νομική θεμελίωση στο άρθρο 55 του ΚΥΚ. Παρατηρεί, επίσης, ότι το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η ανακοίνωση αυτή είχε σκοπό να

επιτρέψει στην κοινοτική διοικητική αρχή να βρίσκεται σε επαφή με τους υπαλλήλους της στην ιδιωτική τους διεύθυνση, ενώ η ίδια η Επιτροπή είχε δικαιολογήσει την ανακοίνωση αυτή από την ανάγκη να αποφύγουν οι υπάλληλοι τις δυσκολίες που τυχόν θα απέρρεαν από την πλήρη απουσία εγγραφής τους στα μητρώα.

19 Προκειμένου να εκτιμηθεί το βάσιμο αυτού του λόγου ακυρώσεως, αρκεί να υπενθυμιστεί η διατύπωση του άρθρου 55, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ: «οι εν ενεργεία υπάλληλοι είναι διαρκώς στη διάθεση του οργάνου στο οποίο ανήκουν».

20 Η διάταξη αυτή, δεδομένου ότι δεν απαιτεί κανένα μέτρο εφαρμογής και είναι ευθέως αντιτάξιμη έναντι των υπαλλήλων, προϋποθέτει ότι το εν λόγω όργανο διαθέτει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες που να του επιτρέπουν να βρίσκεται σε επαφή με τους υπαλλήλους του στον τόπο κατοικίας τους. Συνεπώς, η Campogrande, αρνούμενη να γνωστοποιήσει την ιδιωτική της διεύθυνση στο όργανο στο οποίο εργάζεται, παρέβη τις υποχρεώσεις που της επιβάλλει η διάταξη αυτή.

21 Εξάλλου, ο ισχυρισμός της Campogrande ότι το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η ανακοίνωση της 9ης Απριλίου 1987 είχε σκοπό να επιτρέψει στη διοικητική αρχή να βρίσκεται σε επαφή με τους υπαλλήλους της στην ιδιωτική τους διεύθυνση, ενώ η ίδια η Επιτροπή είχε δικαιολογήσει την ανακοίνωση αυτή από την ανάγκη να αποφύγουν οι υπάλληλοι τις δυσκολίες που τυχόν θα απέρρεαν από την πλήρη απουσία εγγραφής τους στα μητρώα, πρέπει να θεωρηθεί ανακριβής. Όντως, αφενός από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι η ανακοίνωση της 9ης Απριλίου 1987 είχε αυτό το σκοπό και, αφετέρου, η διατύπωση της ανωτέρω ανακοινώσεως αποκαλύπτει ότι ήταν η Συμφωνία, και όχι η ίδια η ανακοίνωση, που αποσκοπούσε στην αποφυγή παρομοίων δυσκολιών. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι η Επιτροπή ζήτησε την πληροφορία αυτή στο πλαίσιο της εφαρμογής της Συμφωνίας δεν ασκεί καμία επιρροή, εφόσον η υποχρέωση του υπαλλήλου να γνωστοποιήσει την ιδιωτική του διεύθυνση απορρέει ευθέως από το άρθρο 55 του ΚΥΚ.

22 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η συμπεριφορά της Campogrande συνιστά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 55 του ΚΥΚ. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, σύμφωνα με τον οποίο υφίσταται αντίθεση μεταξύ της Συμφωνίας και του Πρωτοκόλλου

23 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Campogrande, μολονότι δέχεται ότι η Συμφωνία δεν περιλαμβάνει stricto sensu καμία διάταξη αντίθετη προς το Πρωτόκολλο, φρονεί ότι η Επιτροπή ερμήνευσε και εφάρμοσε τη Συμφωνία κατά τρόπο που παραβιάζει το Πρωτόκολλο και ότι, συνεπώς, η ίδια βασίμως αρνήθηκε να της γνωστοποιήσει τη διεύθυνσή της.

24 Συγκεκριμένα, όπως εξηγεί η Campogrande, ο Βέλγος Υπουργός Εσωτερικών και Δημοσίων Υπηρεσιών διευκρίνισε δύο φορές ότι οι κοινοτικοί υπάλληλοι «αναφέρονται ονομαστικά στα μητρώα του δήμου της κυρίας κατοικίας τους» και ότι η αναφορά αυτή «παράγει τα αυτά αποτελέσματα με την εγγραφή» ή ότι «ισοδυναμεί προς εγγραφή στα μητρώα». Η Επιτροπή υιοθέτησε την ερμηνεία αυτή, δεχόμενη ότι οι πληροφορίες που κοινοποιούνται στις βελγικές αρχές υπάρχουν στα μητρώα, πράγμα που ισοδυναμεί προς εγγραφή. Σύμφωνα όμως με την ενδιαφερόμενη, η ερμηνεία αυτή παραβιάζει το άρθρο 12, στοιχείο β', του Πρωτοκόλλου, που προβλέπει ότι οι κοινοτικοί υπάλληλοι δεν υπόκεινται «στους περιορισμούς διακινήσεως και στις διατυπώσεις εγγραφής στα μητρώα αλλοδαπών».

25 Η Campogrande καταλήγει στο ότι η Επιτροπή παρέβη κατ' αυτό τον τρόπο τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 12 του Πρωτοκόλλου και ότι η ίδια βασίμως αρνήθηκε να γνωστοποιήσει τη διεύθυνσή της στη διοίκηση, εφόσον το εν λόγω όργανο αρνείτο να της εγγυηθεί ότι η διεύθυνση αυτή δεν θα μεταγραφεί στα μητρώα του Βασιλείου του Βελγίου. Η Campogrande φρονεί κατά συνέπεια ότι το Πρωτοδικείο, περιοριζόμενο σε μία καθαρώς γραμματική ερμηνεία της Συμφωνίας, και αυτό παρά την ερμηνεία που είχε δώσει η Επιτροπή, παρέβη το καθήκον του να ελέγξει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. κυρίως τη σκέψη 43 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

26 Ως προς αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, αρκεί να υπενθυμιστεί ότι το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 16 του Πρωτοκόλλου προβλέπει ότι «τα ονόματα, η υπηρεσιακή θέση και οι διευθύνσεις των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού (...) ανακοινώνονται περιοδικώς στις κυβερνήσεις των κρατών μελών».

27 Από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε όχι μόνο το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση να ανακοινώσει την ιδιωτική διεύθυνση της Campogrande στις βελγικές αρχές.

28 Εν πάση περιπτώσει, ένας υπάλληλος ουδέποτε μπορεί να επικαλεστεί προβαλλόμενη παράβαση του Πρωτοκόλλου προκειμένου να αποφύγει την υποχρέωση που υπέχει από τον ΚΥΚ να γνωστοποιεί την ιδιωτική του διεύθυνση στο όργανο στο οποίο ανήκει. Αν θεωρεί ότι συντρέχει παράβαση του Πρωτοκόλλου, δεν έχει παρά να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 23, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, το οποίο ορίζει ότι οσάκις τα προνόμια και οι ασυλίες των οποίων απολαύουν οι υπάλληλοι αμφισβητούνται, ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος πρέπει αμέσως να ενημερώσει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

29 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που προβάλλει η Campogrande πρέπει να απορριφθεί.

30 Από όλες τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως της Campogrande είναι αβάσιμη και επομένως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

31 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με το άρθρο 70 του

ιδίου Κανονισμού, τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται τα όργανα κατά τις διαφορές τους με τους υπαλλήλους τους βαρύνουν τα ίδια. Δυνάμει ωστόσο του άρθρου 122 του Κανονισμού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή όταν η αίτηση αναιρέσεως έχει υποβληθεί από τους μονίμους ή μη μονίμους υπαλλήλους των οργάνων. Δεδομένου ότι η Campogrande ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του παρόντος βαθμού κρίσεως.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη.

2) Καταδικάζει την Campogrande στα δικαστικά έξοδα.

Moitinho de Almeida Edward Joliet

Rodríguez Iglesias Zuleeg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Απριλίου 1994.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

J. C. Moitinho de Almeida